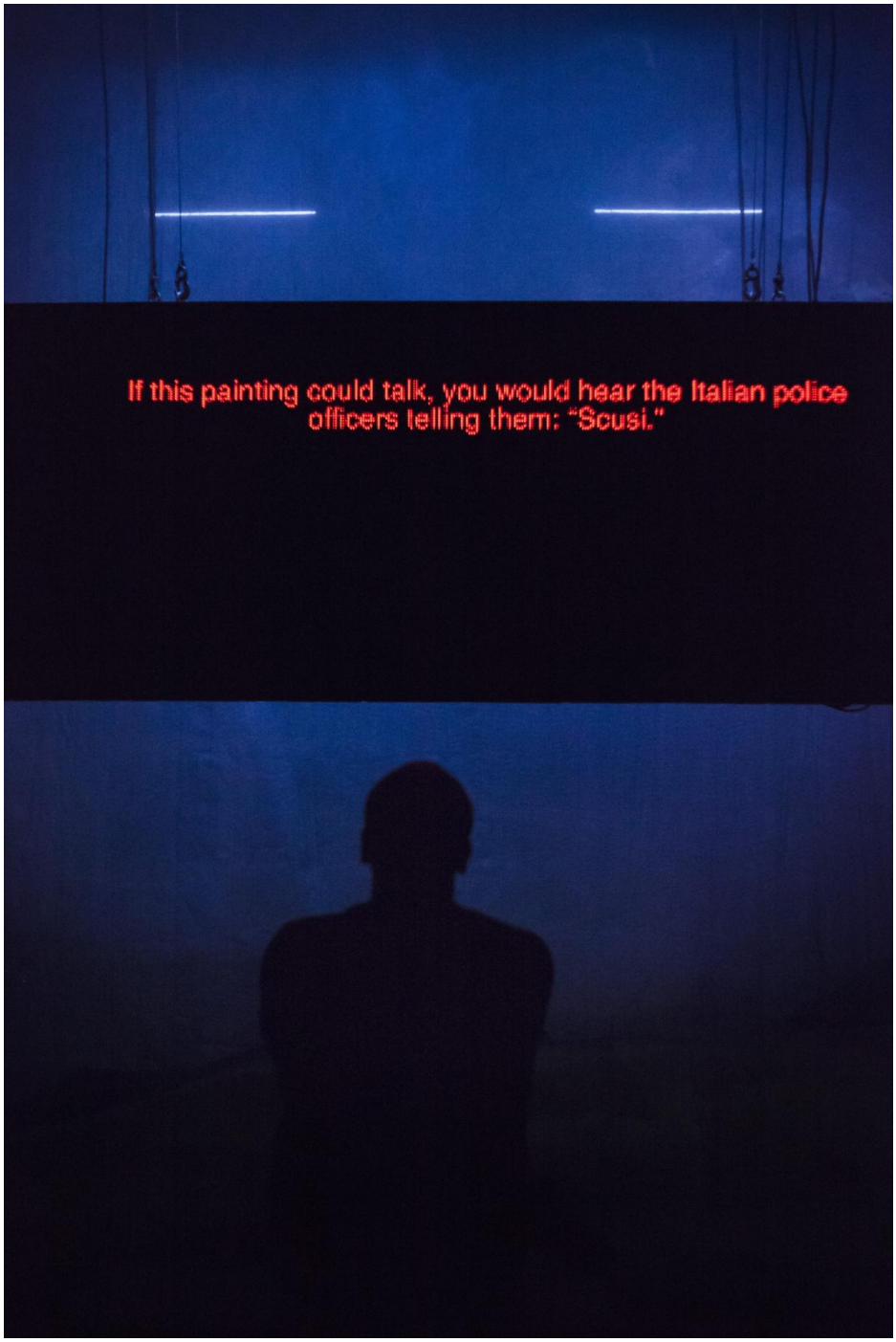
pzazz

Simple as ABC #3: The Wild Hunt

THOMAS BELLINCK / ROBIN

Empathie voor migranten

Johan Thielemans

Gezien op 21 mei 2019
Kaaistudio's, Brussel
Kunstenfestivaldesarts

Thomas Bellinck's 'Simple as ABC #3: The Wild Hunt' gebruikt het concept van een 'Museum over de jacht op mensen' als voertuig voor een eigenzinnige benadering van het migratieprobleem, maar strandt als een publieke leessessie die slechts empathie opwekt. Het mocht iets meer zijn.

22 MEI 2019

Een zaal in een museum. Er staan drie belangrijke stukken : een rood paspoort, het hoofd van Aristoteles en een opgezette politiehond. Op een bank zit een bezoeker of curator: Thomas Bellinck . Van hem krijgen we eerst een les Aristoteles. Dan horen we over een mythische jacht en een museum gewijd aan de jacht. Tenslotte schakelt Bellinck over op de idee van een museum over de mensenjacht. Dat lijkt dan de inval om op een eigenzinnige manier iets te vertellen over het migratieprobleem.

Bellinck houdt die conventie aan : we 'zien' een reeks foto's met commentaar. Alleen zijn de foto's niet werkelijk te zien. We horen alleen gesprekken in een aantal talen, waaronder Grieks en Arabisch. De voorstelling doet dus een beroep op de verbeelding van de toeschouwer. Wat deze te horen krijgt, zijn verhalen over de tragedies rond de Middellandse Zee. Zo is er een visser die weet heeft van een vis die zich altijd verschuilt. Maar hier merkt hij dat de bescherming komt van lijken die ronddrijven. Of er is het verhaal van de begraafplaats, waarvoor eerst een vuilnisbelt dient opgeruimd te worden. De plek blijkt te klein, zodat de lijken moeten worden opgestapeld.

Dat klinkt allemaal heel pakkend, maar de formele ingrepen verzwakken het effect. We horen alleen stemmen, wat een grote mate van abstractie met zich meebrengt. Mensen of personages krijgen geen lichaam en zijn tot slot van de rekening op een vreemde manier afwezig. Alleen stemmen is vooral een esthetische ingreep: Bellinck vermijdt zo dat we anders gewoon een documentaire te zien zouden krijgen, waarbij dan als vanzelf de naam van Rudy Vranckx opduikt als vergelijkingspunt.

Het probleem van documentair theater

Zo stoten we op het probleem van documentair theater : hoe kan het iets meer zijn. Dus : we horen uitsluitend stemmen, en we zien boventitels op een scherm. We moeten dus anderhalf uur lezen. Laten we dit filosofisch vertalen als: wantrouwen voor het beeld. Maar door die stemmen verdampt de realiteit. Temeer omdat de teksten op het scherm te vaak voorbij flitsen nog vooraleer je ze gelezen krijgt. Maar titels zijn hier essentieel en hebben zo hun eigen grammatica. De makers moeten daar nog eens goed naar kijken of er meer werk in steken.

Wat levert de inhoud en de vorm dan op? Deze gesprekken en monologen bieden merkwaardig genoeg alleen plaats voor empathie. Het is allemaal erg, dat is de conclusie. Verder komt de voorstelling niet, Aristoteles ten spijt. Aan zulk een vaststelling zijn we toch al lang voorbij – dank zij documentaires of nieuwsberichten op de Vlaamse of Britse televisie. Bij *Newsnight* word je kwaad op de wereld. Die politieke verontwaardiging weet Bellinck niet op te wekken. Dat idee van het 'museum van de mensenjacht' klonk misschien leuk, maar blijkt

achteraf niet zo erg vruchtbaar.

Uit respect voor het leed van migranten kan je dit stuk alleen maar positief beoordelen, maar de lauwe reactie die het opwekt is toch wat te weinig voor een voorstelling. Zeker als ik de waslijst van medewerkers zie in het programma. Zelden zag ik al zo'n lange lijst - voor iets wat tenslotte vrij eenvoudig lijkt.